

lem siger, at Regeringen har formøbet Pengene lige saa stærkt, som de kom ind. Nu opfatter jeg det ikke alt for alvorligt, naar det ærede Medlem siger dette, thi det ærede Medlem ved, hvad Pengene er gaaet til, og det ærede Medlem har ogsaa, som han sagde, stemt for disse Beløb med Undtagelse af Militærudgifterne; der har det ærede Medlem taget sig et mere behageligt Standpunkt, siden denne Regering kom til, men lad det nu være som det vil.

Jeg mener, at naar man skal bedømme den finansielle Situation, er der egentlig to Tal, som er de afgørende, og disse to Tal er Tallene paa Indtægten i 1919—20, og hvad Indtægten vil være paa den kommende Finanslov, iberegnet Fornyetelsen af de tre Skattelove, som ophører i Sommerens Løb, hvis de ikke bliver fornyet. Hvis man regner med, at disse Skattelove bliver fornyet, og ser, hvad Indtægten da vil være paa den kommende Finanslov, og sammenholder dette med, hvad Indtægten var i 1919—20, saa synes jeg, man faar et Indtryk af, hvoraf det kommer, at disse Besparelser vil være nødvendige. Man ser da, at den samlede Indtægt i 1919—20 var 593,9 Mill. Kr., og den samlede Indtægt vil være 424,7 Mill. Kr. paa den kommende Finanslov. Der er altsaa rundt regnet en Indtægtsnedgang paa henimod 170 Mill. Kr. Det siger sig selv, at naar Udgifterne ikke er faldet i samme Forhold — og det er Udgifterne ikke, idet de ordentlige Udgifter, som jeg havde Lejlighed til at oplyse ved Finanslovens første Behandling, siden 1919—20 er steget med over 100 Mill. Kr. —, saa er det nødvendigt at træffe andre Besparelsesforanstaltninger, end der hidtil har været truffet. Derfor synes det mig at være ilde anbragt, naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at Pengene var formøbet.

Man kunde ogsaa sammenligne et Par andre Tal, naar man skal bedømme, paa hvilken Maade man eventuelt skal faa Indtægter ind, og paa hvilken Maade man skal spare. Forholdet er, efter den Oplysning, vi nu fik, dette, at Indkomst- og Formueskatten kun vil indgaa med 131½ Mill. Kr., tror jeg, det var, Finansministeren nævnte: Den indgik med 325 Mill. Kr. i 1919—20; og regner man nu rundt, er Forholdet altsaa dette, at disse meget væsentlige Skatter er gaaet ned med nær hen mod 200 Mill. Kr.

Naar man tager dette i Betragtning — og det forekommer mig, at det maa være vort Udgangspunkt ved Bedømmelsen af den finansielle Situation, hvilke

Indtægter man kan regne med, og hvilke Udgifter man eventuelt kan nedskrive, thi jeg gaar ud fra, at alle er fuldt paa det rene med, at Balance maa vi have i Statens Udgifter og Indtægter —, vil jeg da ogsaa til det sidste nære det Haab, at man ved Behandlingen af disse Spørgsmaal, efterhaanden som de kommer frem, maa indtage en saglig Stilling overfor dem fra alle Partiers Side, saa at der kan komme en saglig og rolig Forhandling i Gang om, hvor disse Besparelser skal finde Sted. Det siger sig nemlig selv, at naar man skal spare et saadant Beløb og Besparelserne maa komme til at strække sig over mange Poster, vil der kunne være meget delte Meninger. Jeg haaber dog, det vil være muligt gennem en rolig og saglig Behandling mellem alle Partier — thi jeg lægger megen Vægt paa, at alle Partier her kunde finde hinanden —, at enes om de Spareforanstaltninger, vi alle maa anse for at være nødvendige for Samfundshusholdningen.

L. Rasmussen: Den højtærede Statsministers Mangel paa Oplysninger, dette, at han enten nægtede at give Oplysninger eller erklærede, at han ikke kunde give dem, har ikke i mindste Maade overrasket mig. Det var, kan jeg sige, hvad jeg ventede. Og dog kunde man vel have nogen Grund til at tro, at der vilde være kommet en lang Forhandling i Dag. Den højtærede Justitsminister er jo nu kommet om til det Emne, som han stadig henviste os til under Forhandlingerne om det foregaaende Afsnit, hvor det forekom ham, at det var at spille Tingets Tid, at tale om interesse-løse Sager, naar der taltes om Sager af den Art, der da var Tale om, idet han havde noget saa vigtigt at komme til at tale om som Spørgsmaalet om, hvorledes Landet i det hele taget ligger økonomisk, og hvorledes Forholdene skal ordnes økonomisk her i Landet i Fremtiden. Men det er jo netop det, der foreligger til Behandling nu i Dag. Derfor havde jeg troet — nej, lad mig dog ikke sige for meget; det troede jeg alligevel ikke; men de, der ikke kendte Justitsministeren, kunde fristes til at tro, at det virkelig var den højtærede Ministers Mening, at disse Spørgsmaal nu skulde drøftes alvorligt — det var det, der gik igennem alle hans Udtalelser under den foregaaende Debat, hvor man kunde tro, at Sejrherrerne bagefter vilde beklage sig over den Tid, de havde brugt til at sejre. Men disse Mennesker, der hele Tiden har sagt: lad os dog komme til at